

fandt, at det var naturligt at koncentrere Kræfterne om den. Derfor talte først og fremmest den Omstændighed, at der virkelig var fremkommet Ønsker herom fra krigsførende Lande, og endvidere havde man Forbilledet fra Svejts, det vilde være en Supplering af det Arbejde, som foregik der.

Dette var altsaa det Standpunkt, som jeg den Gang meddelte den, som havde forelagt mig Planen. Det, som dernæst er sket, er altsaa ikke, at Planen i denne Form, som altsaa maatte anses for den rigtige, er lagt paa Hylden, men der er tværtimod nedsat en Komité, i Spidsen for hvilken Hs. kongelige Højhed Prins Valdemar velvilligst er traadt, og som bestaar af sagkyndige, der skulde være særlig egnede til at sætte Planen i Værk. Formanden for Komiteen er Kontreadmiral Zachariæ, som har stillet sine organisatoriske Evner til Raadighed. Da det særlig drejer sig om Modtagelsen af syge Fanger, er i Komiteen Lægestanden repræsenteret af Professor Knud Faber og Lederen af Statens Serum-institut, Dr. Madsen. Endvidere er med Henblik paa det forretningsmæssige Direktør Benny Dessau indtraadt og endelig Kammerherre Linnemann, der skulde tilvejebringe Forbindelse med „Røde Kors“, hvor han allerede er virksom. Derefter er Indbydelser til de krigsførende Lande udgaaet gennem Udenrigsministeriet. Det er sket ikke alene for Østfrontens Vedkommende, man har anset det for rigtigt ogsaa at lade Indbydelserne omfatte Fanger fra Vestfronten, idet man meget vel kunde tænke sig, at baade engelske og franske Fanger i Tyskland var anbragte saa langt Øst paa, at det maaske vilde være naturligere at føre dem til Danmark end til Svejts. De Svar, der er indløbet, viser Tilslutning fra Centralmagterne, medens Vestmagterne, idet de udtaler deres Paaskønselse af den Tanke, som ligger til Grund for Indbydelsen, har maattet meddele, at det for nærværende ikke vilde være praktisk for dem at modtage den, da de mente, at det Arbejde, som Svejts havde taget op, for Øjeblikket var tilstrækkeligt for deres Vedkommende. Tilbage staar endnu Svar fra Rusland, og det er mig ikke muligt i Øjeblikket at sige, hvorvidt man i Rusland til sidst vil acceptere Planen, eller man mener ikke at kunne gaa med til den. Jeg kan kun sige, at jeg stadig haaber, at Svaret maa blive gunstigt.

Disse af mig først nævnte Virksomheder saavel som altsaa den, der nu er paa Tale, men ikke er realiseret, har naturlig-

vis fundet den danske Regerings Støtte i saa vidt Omfang, som det overhovedet har været muligt, baade af naturlige og humane Grunde, men ogsaa, fordi man maatte anse en saadan Virksomhed for vel egnet til i det krigsførende Udland at skabe velvillige Følelser overfor Danmark og det danske Folk, idet vi herved viser, at vi ikke alene har Tanke for at benytte de gunstige Chancer, som Krigen frembyder for de neutrale, men at der ogsaa her i Landet er Hjerte for de af Krigen ramte og Villighed til at bringe Ofre paa den Maade, som det nu en Gang er muligt for de neutrale. Det er derfor mit Haab, hvis denne Sag realiseres, hvad jeg stadig haaber, at det vil vise sig, at man fra privat Side i rigeligt Omfang vil bidrage af den Overflod, som Krigen nu har bragt her til Landet, til at lindre Nøden blandt Krigens Ofre.

Forsvarsministeren (P. Munch): Jeg skal først beskæftige mig med de forskellige Enkeltspørgsmaal, der har været fremdragne af forskellige ærede Medlemmer. En Del af disse Spørgsmaal har angaaet Arbejdslønningerne ved Orlogsværftet og ved Hærens Værksteder. I disse er der fremkommet en enkelt Fejltagelse, saa vidt jeg kan se, som jeg har Grund til at gøre opmærksom paa. Det ærede Medlem fra Valby (N. P. Nielsen) talte nemlig om en Gruppe af Arbejdere, som var lønnet med 2 Kr. 60 Øre—2 Kr. 80 Øre om Dagen. Dette maa bero paa en Misforstaaelse, idet den paagældende Gruppe af Arbejdere har 3 Kr. 60 Øre—3 Kr. 80 Øre om Dagen. Men om disse forskellige Lønningsforhold vil jeg ellers gerne nøjes med i Almindelighed at sige, at i Øjeblikket er der adskillige Andragender fremme fra de forskellige Arbejdergrupper til Behandling i Krigsministeriet og i Marine-ministeriet, og jeg har ment, at det vilde være hensigtsmæssigt, at man der tilvejebragte saa megen Ensartethed som paa nogen Maade muligt og ogsaa i nogen Grad handlede i Føling med Statsbanerne. Og nogle af Spørgsmaalene er tillige af en saadan Art, at det kan have Betydning for Bedømmelsen, hvorledes det udvikler sig med Hensyn til Dyrtidstillæg; men i Løbet af nogen Tid vil der jo altsaa her blive Lejlighed til at træffe en Afgørelse.

Det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen) beskæftigede sig atter med Forholdene ved Redningsvæsenet. Det ærede Medlem talte om Ohjetøjet, og jeg kan da i denne Forbindelse oplyse, at Bestyreren